

Чаму незалежнасьць

(Заканчэнне з 1-ай бачыны)

імперы. Падпрадкаваная ўсесаюзным міністэрствам, яна інікім чынам на мяже дбайць аб інтарэсах свайго насељніцтва. Замест таго, каб беларуская індустрыя сельская гаспадарка працавалі на карысць народу, яны змушаны забясьпечваць самыя розныя міжнародныя камбінацыі, што распрацоўваюцца ў Маскве без найменшага ўзгледу народу. Асабіўва гэта адчуваецца цяпер, калі съвет выраза падзіліўся на два варожыя блёкі, якія дакладна ўзялі ўсе сельхозпрацоўніцтва. Так, на Беларусі і зямля родзіць і прамысловасць развязваеца, але на чию карысць гэта ўзде? Узворены прамысловасць калінянінае краіны не можа быць паказынкам дабрабыту ейнай насељніцтва.

Аднак, речы гэтыя наколькі відавочныя на першы пагляд, настолькі цынкія і складаныя пры канкрэтных фармулёнках, таму што вымараюць дакладнага фактычнага матарыялу, стваряючы хаванага бальшавікамі. І ўсе-ж гэты бок нашае незалежніцкае аргументаціі распрацаваны менш, чымся

мы маём магчымасцяў на гэта. Бо ўжо на аснове тых дадзеных, якія мы маём толькі з савецкіх крyneц можна шмат чаго сказаць. Заніца аднак гэтым змогуць толькі асобы з адпаведнай адукцыяй падтатовай, а перш за ёсё — эканамісты (якіх у нас, належаль, не шмат на эміграцыі).

Усё гэта — справы першаднага значэння для нашага вызваленага руху, асабіўва тут на Захадзе, дзе найлячы можна пераканаць у несправядлівасці ўздзеку, чыненаму над Беларусяй, лікамі, фактамі і канкрэтнымі дадзенімі.

Мы мусім давесці вольнаму съвету, што беларускія незалежнікі — інікія нішчаністі, ні ксенафобы, а што яны проста абаронцы свайго краю і народу перад расейска-маскоўскай эксплюатацый.

Аркадэ Будзіч

Прызналіся

Газета «Літаратура і Мастацтва» за 9-га чэрвеня сёлета замясціца артыкул В. Барысенкі й Ю. Пішыркова «Неадкладні задачы нашага літаратурно-знаўства». Факт, што бальшавіцкія пісакі подла хвалішавалі гісторыю беларускага народу і ягоную літаратуру, як мага стараліся падтрыміць наше нацыянальныя дзеячкі дарваваць народу. Яны ўздиць уразрэз з усімі ідэямі нашага вялікага нацыянальнага героя.

Дзэла гэтага, наўсуперак гісторычнай прадызе, бальшавіком трэба «асучасніць» Каліноўскую, перамяшці ягонія прамовы так, каб лініі не прадстаўлялі нікія небяспекі прыгноніцкаму камуністычнаму рэжыму. Барысенкі і Пішыркоў прызнаюць, што ў савецкіх выданіях сваіх прамоваў Каліноўскі ніколі-б не пазнаў сябе.

Але Барысенкі і Пішыркоў, замяшчаючы свой артыкул, намагаецца толькі трапіць у тон новай генэральнай лініі фальсифікаціі. Сталінская лінія ўжо перастрэла, перастала быць «сучаснай». Таму фальсифікатар Барысенкі і яму падобныя пішыркі пачынаюць «перасучасніць» іншою нашу гісторыю, ліхаманка трываючы зношанася новае атмасфэры выкрыўлення змагарных традыцыяў беларускага народу за сваё поўнай вызваленіне з жахлівай «турмы народа».

Далей аўтары ўспомненага артыкулу перахоўдзяць да фальсифікацыі Багушэвіча.

«Вядома, — чытаем мы ў «Літаратуры і Мастацтве», — што ў праўдзе Ф. Багушэвіча да першага зборніка «Дудка беларускія» знайшло свой адбітак памыковая ўзяўленне аўтара аб становішчы беларускага народу ў мінулагу. Рэдактар зборніка твораў Багушэвіча яго адзінства з аўтаром памылкі, налажыў на яго глянец, а больш прости кажучы, у выкryўленым выглядзе пададзіў праўтром Багушэвічу. Такая маладзіца пісцівіца савецкіх гісторыкі, бо так напісаны «Тэзісах аб асноўных пытаннях гісторыі БССР» (Менск, 1948, бач. 14—15).

У падручніку для VIII-е клясы «Беларуская Літаратура» Перкін піша, што дзялічыць далучаны Беларусі да Рэспублікі выгварыліся «больш спрыяльныя ўмовы да эканамічнага і культурнага развязання Беларусі». Так, гэты факт прынёс забарону «Літоўскага Статуту», забарону дзяржаўнай у ВКЛ беларус-

каму ўладам.

Прамовы Каліноўскага, дзе ён заклікае «люд беларускі» «пастаяць за зямлю свою родную», каб больш ня было «глуму і звідзістра», цяжка пагадзіц з заклікамі партыйных крываючых

факт пад крылівымі фразамі і хвалішыўмы статыстычнымі дадзенімі. Пры гэтым, часта ў доваде рэсекіті беларускай нацыянальнае гаспадаркі і дабрабыту народу гэтая прапаганда падае высокі ўраджай, або пералічвае шматлікія хвабрыкі, заводы ці прамысловыя прадпрыемствы. Аднак мы мусім сказаць сабе, што сам факт высокага ўраджая ў знаціяналізаванай

У вапошній зваротцы «сонца свабоды» толькі ў тэксьце паштоўкі 1903 г., ува ўсіх іншых, ранейшых і паслынейшых, друкаваных тэкстах «сонца навукі». Паводле съветчаныя праф. В. Іваноўскага, прычыннага да друку паштоўкі 1903 г., аўтобыў разнастайнай аўтарскай, выкліканыя разлікамі на большую ці меншую цікавасць цензуры.

У пададзеных вершах замяшчаюцца ўсе галуйнейшыя мазяенты спадчыны Няслухоўскага, актуальная для нашага літаратурнага ХХ в. і актуалізаваныя ім, а гэта: 1) новае становішча пастыя як песніара народу, у вадрозніць ад ягоных папярэднікаў, песніароў для народу (як Я. Чачот, В. Дунін-Марцінкевіч і інш.), а часам і часткава наеют песніароў з народу (ананімы, П. Багрым), 2) выяўленне «мужыка» — суб'екта літаратуры — у вобразах гороў лірыйнага — наракальніка (Янка) і эпічнага — засцілага ў сваім упірца «казла» (стары лясык Грышка), 3) алегарызацыя пратэсту супраць палітычнага рэакцыі ў прыродаапісальных вобразах («Сівер», 4) прадстаўленыя суцэльнай беднімі на толькі народу, але ў прыроды Беларусі («усё ў табе бедна», аднак яшчэ ў арэоле нацыянальнага эрасу (лобасць, кахання роднага).

«ПЕСНІ» (1904)

У 1904 г. Беларуская Сацыялістычнай Грамада, паўсталая ў 1903 г. на базе «Кругу беларускага прасьветы і культуры беларускай», выдала друкам зборнік з 15 вершамі пад загалоўкам «Песні». Зборнік быў выдадзены без цензуры, з хвалішывай цэнзуранай адзнакай, адкуль і ягоны загалавак маскараваны пад «песеньнік», і непаданы аўтараў саміх «песніяў». Бальшыння вершоў тут (за выняткам апошніх двух) узята з выдадзеных яшчэ ў XIX в. зборнікаў найвыдатнейшага прадстаўніка нашага літаратурнага канцавечча, Францішка Багушэвіча (1840—1900).

Багушэвічы «песні»

У «Песніях» замяшчана 8 вершоў з першага Багушэвічага зборніка «Дудка Беларускага», выпушчанага пад псеўдонімам «Мацей Бурачок» (1-ас выданье 1891 г., 2-ое выд. 1896 г., аўторы ў Кракаве) — «Дурны мужык, як варона», «Як праўды шукаць», «У судзе», «Мая хата», «Бог няроўна дзеле», «Кепска будзе», «У вастрове» і «Быў у чысці» — ды 5 вершоў з другога ягонага зборніка «Смик Беларускі», выпушчанага пад псеўдонімам «Сымон Рэўка спад Барысава» (1894 г., Пазнань) — «Калыханка», «Панская ласка», «Ахвяра», «Ня цурайся» і «Свяя зямля».

Ніжэй падаецца колькі найактуальнейшых для XX в.

У паняволенай Беларусі

Бальшавіцкае барбарства

Мінушчына нашага народу, нашая скія ворганы дбайна ахоўваць ад разбу́гісторыя, для беларускага незалежніцкага вызвольнага руху зъяўляеца аднайшыя якія капітальнікі культуры не ахоўваюцца, а ў радзе выпадкаў зъянічаюцца. Навет на ўсе помнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключаны ў сьпісы шмат якіх архітэктурныя і культурныя памнікі ўлічаны, хоць была адпаведная пастанова савецкага ўраду закончыць складаныя іхных сьпісаў на працягу 1948—49 г. Да гэтага часу зацверджаць сіпісі толькі на 300 з лішнім помнікі культуры, што ахапляе толькі неявічную частку іх. Ня ўключан

Аб г. зв. БНА і «кананічнай» царкве

(Заканчэнне з 3-й бачыны)

а. Фінькоўская не турбаваць, бо гэта можа вельмі дрэнна скончыцца для самой рэзвізійнай камісіі (падчыркн. наша — М. К.-р.). Акты рэзвізійнай камісіі былі ўзяты ад сабры камісіі I. Касяка, шляхам начиго налёту на яго памесканаыне праз агентаў СД. Пазней акты былі зьеверненыя з тым, што камісія малага дадзе праводзіць рэзвізію.

«Сабраныя матар’ялы» съвісьяджали праступствы матар’яльнага, маральнага і нацыянальна-культурнага характару, на ліцуючыя з годнасцю духоўнай асобы (падчыркн. наша — М. К.-р.).

МІЖ іншым, з музею былі забіраныя а. Фінькоўскім на толькі старажытныя рэлігійныя памятныя рэчы, але і кітайскія вазы. Пры гэтым а. Фінькоўскі адмаўляўся падпісаць пакітаваныі аб забіраных ім рэчах, абы чым праціў кіраўніку музею. У сакавіку іераманах Фінькоўскі быў аддадзены пад духоўны суд япіскапу і яго справу разглядаў сабор япіскапаў. Німецкія прадстаўнікі СД настоівалі на прыдзеленіі а. Фінькоўскому аднае зь лепішых цэрквяў у Менску і пагражалі, у выпадку адмовы.

«Рэзвізійная камісія апрацавала сваё заключэнне, з прапановай пазбавіць а. Фінькоўскую духоўную сану» (падчыркн. наша — М. К.-р.). Заключэнне падтрымалі съвісція сабры камісіі, а духоўныя сябры адмовіліся падпісаць, на хочуны рагажана на небіслыку. Матарыял рэзвізійнае камісіі быў прадстаўлены мітрап. Панцеляйману, а одпіс заключэння — перададзены німецкаму практору. Хутка пасыль гэлага а. Фінькоўскі быў арыстатаўаны і пасаджаны ў турму (падчыркн. наша — М. К.-р.). Па пэўным часе ён быў звольнены з турмы пад умоўрай неадкладнага выезду зь Беларусі ў Бразуву.

Да гэтых фактаў, пададзеных Касяком, каментары хіба будуть лішніми.

Гэтак прыблізна — у насьвятыленіі на нашым! — выглядзе мінушчына съвітара, якога на зымену а. Мігая пастаўіла съцінцу мясцовую г. зв. «кананічна» царква.

*

Што такое гэта званае Беларускае Нацыянальнае Аб’еднанье і што яно робіць?

Аб’еднанье паўстало вясною 1953 г., калі колькі чалавек, на змагшы басц-праўна захапіць кіраўніцтва й маёма-сыці. Згуртаваныя Беларусаў Канады ў свае руکі, пакінула Агульны Звязд ЗБК і ўтварыла г. зв. БНА. За гэты гады гэта гэта званае арганізацыя не змагла зрабіць ніводнага агульнага звязду що сходу сябру, тымчасовая управа засталася тымчасовой: ужо трэы гады ніяма прынятага сабрамі і зачыніўшага аграграмадзінства. Да салідна пракацују арганізаціях, салідна іх будуюцца толькі салідныя, адказныя, пасылдоўныя, ідэйныя й сумленныя адзінкі БНА-ж і яе тварцы ніколі нічога супольнага з саліднасцю ні мелі. Затое зусім нельга сказаць, што яны на мелі нічога супольнага з добрымі паводле іх мэтадамі ў арганізаційнай працы. Вось тут прыходзім да гэтых мэтадаў, якімі кіравалася, кіруеца і як відаць будзе кіраўніцтва фікцыйнае БНА.

Негалерантнісць — перадусім неталерантнісць іншых думак, погляду, цягнецца чырвонау ніткаю праз усю дзейнасць ці, дакладней кажучы, бяздзейнасць фікцыйнага БНА. Найбуйнейшым прыкладам гэлага быў рэфэрэт-д-ра Рагулі, зарас пасыль ягонага прыезду ў Канаду на тэму: «Палітычныя асцягненіі беларускіх эміграцый». Кіраўніцтва г. зв. БНА пастаўіла пра-демонстрація падчас разброту сваю «слы»: дзяялістага загадала ўсім «свай-ім» садзіца зь левага боку залі, каб відаць было, што іх колькі разоў большым усіх іншых Беларусаў. Пасыль разброту «свое» задавалі дакладчыку масу недарочных пытаньшчын, каб яго асьмяніць. Не абышлося бяз розных кур’еск. Як і трэба было спадзівацца арганізаторы паказу «сілы» толькі асьмянілі сабе.

Хвальшывае і школнае інфармаваныне чужыніцаў.

Падчас сёлетняга сакавіковага съвітаваньня адзін з лідероў фікцыйнага БНА даў інтар’ю карэспандэнту мясцове «Дэйлі стар», дзе заявіў, што ён лістоўшчынай шыючым спосабом сувязь з беларускімі вызвольнымі рухамі на бацькаўшчыне. Чужынцы, якія на гэтых рэчах разумеюцца, прынімлі гэта як непаважні жарт непаважнага адзінкі.

Чужыя гроши

Леташняе сакавіковое съвітаваньне ў Торонто, калі гасыці тут з выступамі хор «Жалейка» з Монреалю, ЗБК згадзілася ладзіць разам з БНА. Увесе даход з дабраахвотных уступініх складак, паводле ўмовы, меў быць высланы на беларускіх інвалідаў у Німеччыну. Скарбнік БНА, які загадаў сабранымі грашыма, гэлага не зрабіў. Гроши ў су-

ме 63 дал. пайшлі на выданыне «Беларускага Голосу». Можа сабе «таленавітыя» лідэры г. зв. БНА ўяўлялі, што найлепшым спосабам дапамогі беларускім інвалідам у Німеччыне ёсьць высланыне ім свае багатая лаянкай газеты. На нашу думку бедным лепш памагаць грашы, якія даюць вельмі большія падзеі.

Шантаж. Класычным прыкладам гэтага, ужо на першы раз, працівадзанага мэтаду працы з'яўляецца ліст БНА у ЗБК (гл. «Бацькаўшчына» № 20 (302). У лісце Бабруйскі, густа лаячыся, дамагаеца каб ЗБК з'яўлянула яму 500 дал., якія быць сабры БНА ахвяравалі на дом. Ен пагражася судом, гаворыць аб немаральнасці і інш.

Даносы у паліцыю на ЗБК

Працоўнікі г. зв. БНА ўжо шмат разоў даносілі на ЗБК, але паліцыя патрабавалася толькі два разы. Характар даносаў быў такі, што быць сабы у дзені ЗБК прадаюць і п'юць піва ды гуляюць у карты. Раз паліцыя прыходзіла на 140 Бэлгурст вул., вясною 1954 г., а другі раз сёлета вясною на 1000 Дан-дес вул. У абудовых выпадках даношчыкі аказаліся хвальшывымі.

Табу на Беларускі Дом. Кіраўніцтва г. зв. БНА наляжало табу на Беларускі Дом. Усім «свайм» забараняецца яго наведаваць, хоць часценька прыходзіць туды шпікі, каб з'яўляць матар’ял у карты. Раз паліцыя прыходзіла на 140 Бэлгурст вул., вясною 1954 г., а другі раз сёлета вясною на 1000 Дан-дес вул. У абудовых выпадках даношчыкі аказаліся хвальшывымі.

Хвалыні і дэмагогія. Поль двух вышэйменаваных таленавітых «ролігійных» дзясяць не палајае толькі на «кананічнай царквой» працы. Яны час ад часу грусьцяць і пару разоў на год вылаюць газетку «Беларускі Голос», што ў Торонто мае аж пару дзесятак чытальнікі. Для ілюстрацыі як гэты «голос» інфармуе чытальню падае прыклад з № 21 за травенія сёлета. Пад заг. «Каірнае съвітаванье» гадунец Камуністычнага Інстытуту Журналістыкі піша аб акадэміі ЗБК: «...сабралася на пустой замежыі да заслоўні, чалавекі! Дохтар Рагул, прачытаўшы на хуценька свой ре-

Зъ беларускага жыцця

КАНЦЭРТ ГУРТКА МАСТАЦКАЕ САМАДЗЕЙНАСЦІ БЕЛАРУСАУ Г. АШАВЫ У ТОРОНТО

II. СУСТРЭЧА БЕЛАРУСАУ ПАУНОЧНАЙ АМЭРЫКІ

Шмат каму зь Беларусаў стаяць яшчэ і слёгкімі памяці незабытый ліпеньскі дні 1953 году над Нягараі, дзе адбылася першая сустрэча Беларусаў Паўночнай Амэрыкі. Усе ёйнай ўзделынікі і падзеі, што штодзённай працай, няшмат ёсьць часу на мастацтва. Няма выбару асабоў, бярэцца тых, што хочуць працаўцаў, а нярэдка прыходзіцца якіх ніякіх нішчыць, што даць працы. Дабраеца пасыпеху да наяўных сілай. Аматары мастацтва вылаююцца надзвычайнай ахвярнасцю, змагаюцца з падхопам часу, стараючыся перамагчы рознага роду.

Даносы у паліцыю ў ўсю гэтае.

Бярчучы пад увагу ўсю гэтае, трэба прызнаць, што ўзделынікі Беларусаў Гуртка Мастацкае Самадзейнасці г. Ашавы, маюць за сабой вялікі поспех. Другі з чаргі іхны канцэрт у Торонто на надзелю 17 чэрвеня ёсьць

гэта пасьветкай.

Была пастаўлена п'еса Ф. Аляхновіча:

«На вёсцы» з узделом: Стасюк — Б.

Л.-нак, Ганулька — А. Х.-ч., Цыганка — С. Х.-ч., Анелька, — Ніна Б.-ч., Хлапец — В. Х.-ч., Дзіччына — Л. Х.-ч. Усе дзеючыя асобы граілі з вялікім запалам і на-туральнасцю.

У музычнай частцы заслугоўвае на увагу надзвычайнікі добрае выкананьне сёлі на акардыёне маладой дзяячынай Валія Руд-ч чытэрх унумароў: «На хваліх Дуна», «Люблю наш край», «Анджељына полька» і «Марш стралкоў».

Надзвычайнай добрае быў выкананы В. Х.-чам і М. Л.-нак дуэт: «А калі-ж пам-рэш ты, мой дзядок». Вельмі удалы быў праспіваны дуэт: «І вечер на вее...»

у выкананні Марыі Л.-нак і Аны Х.-ч. Ненайгорш удаўся і дуэт: «Ой, не ку-куй, зазюльенька» у выкананні Віктара Х.-ч і Марыі Л.-нак.

З ёсць гэта шматлікі прысунтыя ўз-нагародзілі выступаючых доўгімі вол-лескамі. Асабліва вялікай ўз-дзяячынай належыцца кіраўніку гуртка, сп-ру Б. Л.-наку. Жадаем ашаўскім Беларусам да-лайшых поспехаў у працы і жадаем іх частва бачыць тут з выступамі у будучыні.

М. К.-р.

ВІСЕНЬНІ БЕЛАРУСКІ БАЛЬ У ТОРОНТО

Адзел Згуртаваныя Беларусаў Канады, Торонто, зарганізаўшы на суботу вечарам 2-га чэрвеня сёлета вялікі ві-сеньні баль, што адбыўся ў вялікай за-лі Украінскай Праваслаўнай Грамады.

Баль прайшоў надзвычайнай удалы. Дасканала аркестр, багаты буфет, вы-датна спрычыніліся да вялікага поспеху балю.

М. К.-р.

Аб прыказках, съвіньях і да гэтага падобным

(Зъ радыёўай хвалі «Вызваленіне»)

Дарагія Грамадзяні!

Кажуць, што «прывказкі — мудрасць народаў». Памойму не засуёдці. Напрыклад, прыказка цвердзіцца: «Абы толькі была лужына, а съвіні знойдзеца».

А вось практика паказвае што іншыя: «Мерзавцы — рассказываю чистыя, ахочы на чистыя, пам-рэш ты, мой дзядок». Вельмі удалы быў праспіваны дуэт: «І вечер на вее...»

Задома, што іншыя пасыпахаюць на хваліх Дуна, гэта наўядчавыя прыказкі: «Пасыпахаюць на хваліх Дуна, бе-з-важнікі, ахочы на чистыя, пам-рэш ты, мой дзядок».

Кажын год у дабраахвотна-прымусовым парадку, у «автавінах вілізарнага патрыятычнага ўздыму», наша грамадзінства, ломчыні ногі, шпака бяжыць пад-пісавіцца пад дзяржавінскімі пазыкі.

Эта наўядчавыя працы Данайды, бо гэта наўядчавыя бочкі бяз дна, але затое, як вучыць прыказку, Хрушчоў, Булганин і іншыя пагалоўе, на маюць маральна права жадаць ад нас, каб мы іх халады.

Адным словам, грамадзяніе, маўляюць той, «кіраўніцтва» калектыўнае, а жыццё пракцічнае.

Але, каб было весялей, закончым на-шу гутаркі прыпейкамі:

За жыцьці галоднае

Дзікаваць на нова:

Дзікаваці Сталіну,

Дзікуюм Хрушчову...

Раз-балы ты мой балы,

Събра неадступны!

Мы калага перажывем,

А тады прытупнем!...

Прытупнем, грамадзяніе! Заглянє сон-ца і ў наша ваконіца! Дык — да пуступ-на разу...

ПС